

Over ablutofobische, deipnofobische beëlzebubs en andere excentriekelingen met of zonder ivorentorenhouding.

Deze pretentieuze, geëngageerde en tot de generatie considerabele naoorlogse romanciers behorende salonfilosoof, gekenschetst door zijn welgeproportioneerde kokkerd en zilvergrijze frisuur, is ook wel gepreconiseerd als alchemistisch scribent. Dit vanwege zijn semiwetenschappelijke prevelementen omtrent de queeste naar het sanctum sanctorum van de protagonist die hij ten tonele voert in zijn magnum opus, dat de revelatie van het firmament behandelt.

Deze tarzan van de schapen was in de jaren zestig een van de wegbereiders in het doorbreken van seksuele en religieuze taboes. In zijn duchtig gestructureerde romans en verhalen rekent hij in een idiosyncratische stijl af met zijn orthodox-calvinistische opvoeding en dominante, zanikende vaderfiguren mogen van hem het falderappes krijgen. Zijn taal en thematiek zijn nochtans vaak schatplichtig aan de Bijbel.

Ook deze Enschedeër schreef geen jezuïetendrama's. De curieuze verfsmijter werd in 1964 beroemd met een twintigste-eeuwse apocalyptische schelmenroman, door hemzelf betiteld maar niet gecopywritet als onverbiddelijke bestseller. Van deze excentrieke, mythomane uiting van de buitenissige jaren zestig werd toentertijd een rockoperabewerking gemaakt die tot sint-juttemis op succes kon wachten.

Deze bijdehante en consciëntieuze grande dame van de literatuur werd in 1918 geboren te Batavia in het toenmalige Nederlands-Indië. Haar jeugd bracht ze door in Soerabaja en Bandoeng. Voor de artistieke en menselijke waarde van haar veelzijdig oeuvre, dat bestaat uit zowel documentair-historische als contemporaine romans, ontving zij in 2004 met élégance de prestigieuze Prijs der Nederlandse Letteren uit handen van koningin Beatrix.

Op een rekwisietarme Bühne wordt zijn alom geprezen doorbraak, verhalend over adolescenten en volwassenen die genieten van haute cuisine van excessieve kwantiteit, door vermaarde acteurs ten tonele gebracht. Gekant tegen antroposofisch en montessorionderwijs en immuun voor zweverige dogma's, uit hij op absurdistische wijze kritiek op de participatiesamenleving, op rousseauiaanse pedagogiek en op bagatelliserende eclecticische theosofen.

Zijn notoriteit dankt deze ruigbaardige classicus aan zijn dedaigneuze uitingen omtrent de verstaanbaarheid van poëzie: puistig provoceren op een popi podium is volgens hem geen poëzie, maar een fraaie allitererende zin als deze daarentegen wel. Ook zijn laatste roman is gelardeerd met kleurrijke metaforen, absurdistische verhaalwendingen en weelderig taalgebruik uit de mond van een atychifobische hoofdpersoon die het midden houdt tussen een weifelende casanova en een donquichot.